

A woman with long, wavy brown hair is posing on a wooden staircase. She is wearing a black, strapless corset with lace-up details, black fishnet stockings, and black thigh-high boots. Her right arm is raised, holding a black leather glove, and her left hand is on her hip. The background shows a modern interior with a glass railing and a white wall.

MONIQUE
S.r.o.

**Záhadné
úmrtí**

1

Hana Militká

Hana Militká

Monique s.r.o. 1

Záhadné úmrtí

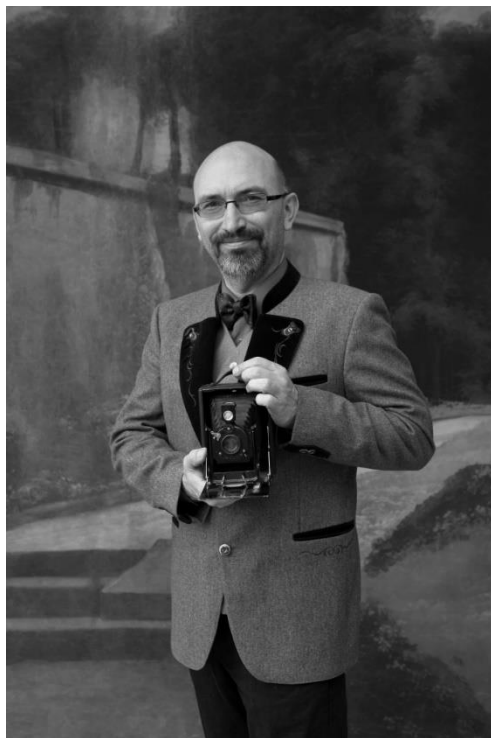

Tváří obálky je 1. vicemiss Karvinsko 2017
a modelka Ing. Jana Jemalová,
portrét vytvořil umělecký fotograf Bohuslav Hybrant.
Věnováno uměleckému fotografovi Bohuslavu Hybrantovi.

Předmluva

Bohuslav Hybrant, umělecký fotograf

Tvoje fotka bude na titulce

Toto mi jednoho krásného dne řekla jedna milá a krásná modelka a já myslel, že se zbláznila. Sice už jsem „fotil“ tak dva možná tři roky intenzivněji, ale stejně jsem se stále řadil do té

skupiny cvakálek s foťákem a ne za fotografa a navíc pro knihu uznávané spisovatelky detektivek. A jak mi jeden moudrý fotograf řekl, počet lajků na „facebooku“ neznamená, že ta fotka je dobrá.

No jak k tomu došlo?

Asi klasický příběh, slavil jsem narozeniny a řekl jsem si, že opráším znalosti ze střední školy, spousta mých kamarádů se chytla v umělecké branži, jen já se věnoval víc technice a matematice než „múze“, a že si koupím zrcadlovku a začnu fotit krásný modelky. Jenže ouha, trvalo další tři roky, než tomu napomohla náhoda a pár kamarádek vidělo, že si zařizuju ateliér a zeptalo se, nechceš mě vyfotit? No a pak to vzalo rychlý spád, vyfotil jsem jednu, pak druhou, pak kamarádku první, kamarádku druhý, kamarádku kamarádky a najednou jsem nestíhal a nestíhal. Když se zpětně podívám na svoje fotky, tak se divím, že dotyčné slečny mi to neomlátili o hlavu a mohl jsem být třeba inspirací pro další detektivku. No nestalo se a člověk se stále učí a hledá sama sebe.

A pak jednoho dne se objevila usměvavá Nikča a série ze studia oslovila i milou a úžasnou spisovatelku Haničku Militkou. No, fajn, mám svoji první fotku na titulce, no a co, takových je tady cvakálek s názvem photography za jménem.

Jedno vím jistě, obdivuju modelky, ne pro jejich krásu, ale pro to, co musí vydržet ze strany fotografa, stylistky, vizážistky, ono takové jedno focení je někdy fyzicky stejně náročné jako vystoupení primabaleríny v divadle.

No a proč to všechno píšu, no protože mi Hanička udělala velikánskou radost, až mě to zahřálo u srdíčka, když za mnou skromně přišla a řekla: „Nemohl bys nafotit sérii fotek? Já mám základní představu a ty dokážeš fotce dát emoce. A já pak podle těch tvých fotek napíšu detektivní příběhy.“

Miluji fotografie a je mi neskutečně velkou ctí, že si mě Hanička vybrala a že jsem aspoň malinkou mírou mohl přispět k tomuto úžasnému dílu skvělé paní SPISOVATELKY.

Doufám, že četba této série MONIQUE vás přivede do jiného světa, kde budete částečně relaxovat, držet palce aktérům a ve finále vás naplní tím krásným pocitem příjemně stráveného času, tak jako mě. Ale pozor, ne vždy černá je černá a bílá je bílá, i já stále fotím na negativ ☺

V Praze 1. 3. 2019, Bohuslav Hybrant

Firma

„Už jsem ti řekla, že je to nesmysl,“ vykřikla Monika a vztekle hodila manželovi pod nohy balíček černého oblečení.

„Mončo, neblázni,“ zkoušel to s ní po dobrém Hynek. „Přece chceš, aby se nám dařilo!“

„Samozřejmě, že chci. Proto také lítám každý den do kanceláře jako blbá. Jen se mi zdá, že jsem na to chtění sama. Nebo aspoň na práci.“

„No právě! Chci ti pomáhat! Jen mě chvilku poslouvej. Za to přece nic nedáš, když ti všechno vysvětlím. Mám plán. Potom se sama rozhodneš.“

Rezignovaně usedla do křesla.

„Tak povídej, ale stručně a rychle. Moje pauza na oběd končí. Místo abych se pořádně najedla, ztrácím s tebou čas.“

„Jde o geniální nápad,“ začal nadšeně.

„Tos už říkal. Jen pořád nechápu, co je na něm tak geniálního.“

„Kolikrát ti to mám opakovat? Lojza přišel s bezvadným nápadem. Založíme cestovní kancelář!“

„Cestovek je snad až moc. Nechápu pořád tu úžasnou myšlenku.“

„Prosím, jen mě chvilku poslouvej. Chceš mi přece pomoci?“

„Jo, už jsem ti řekla, že ti povedu účetnictví, než se zaběhne firma. Nemusíš mi platit, pokud to stihnu při své běžné práci v bance.“

„Díky, jsi zlato. Jenže, tohle nebude jen nějaká cestovka.“

„Ne? Tak mi konečně řekni, jaká tedy bude?“

„Zážitková!“ vybafl nadšeně. Sledoval, jaký to na ni udělalo dojem, ale žádné nadšení se u Moniky nekonalo.

„Cestovku ještě pochopím, ale zážitkovou? Co si pod tím jako mám představit?“

„No přece, že co dovolená, to obrovské zážitky.“

„Ty si myslíš, že jet s obyčejnou cestovkou do Chorvatska není žádný zážitek?“

„To neříkám. Ale teď frčí název Zážitková dovolená.“

„Pořád nechápu význam slova – zážitková.“

„Lidi zažijí něco, co běžně nemohou.“

„Koupání v moři je to pro mne obrovský zážitek. A opravdu se nemůžu koupat v moři kdykoliv, protože tady v Čechách žádné není. Dokonce ani u nás na zahradě jsem žádné neobjevila. Proto jsou moje zážitky z dovolené vždycky obrovské.“

„Ty tomu nerozumíš, nebo nechceš,“ řekl zklamaně.

„Pořád čekám, že mi ten pojem vysvětlíš.“

„Lidi třeba rádi jedou okukovat staré vysloužilé fabriky, protože předtím žádnou takovou neviděli. Je to pro ně nevšední zážitek.“

„To znamená, že ty s Lojzou budeš pořádát zájezdy do starých fabrik?“

„Ne, kdepak. To už není v módě. Já chci přijít se šokující novinkou, které nikdo neodolá.“

„Vážně? Jakou?“

„Firma MONIQUE s.r.o. vás zve na nevšední dovolenou. Vaše zážitky předčí veškerá očekávání. Firma MONIQUE s.r.o. vám připraví nezapomenutelné okamžiky. Postaráme se o vás do nejmenších detailů. Pojeďte s námi a již nikdy nebudete chtít služby jiné cestovní kanceláře. Nechte se překvapit naší všestrannou péčí,“ hřímal nadšeně.

„Fajn, divadélko jsi mi předvedl. Teď mi konečně řekni, o co vlastně půjde.“

„Pojmeme to trošku jako seznamku.“

„Cože?“

„Lojza věří, že to určitě zabere.“

„Hele, má to být tvá firma, naše nebo Lojzova?“

„No, Lojza slíbil, že by do firmy dal pro začátek nějaké peníze.“

„Prosím tě, kde by je vzal?“

„Zdědil něco po rodičích.“

„Vážně? Kolik?“

„Myslím, že barák, chatu a nějaké obligace nebo co.“

„Aha. A kolik chce do té tvé firmy nacpat?“

„Říkal, že asi půl miliónu. Víc zatím notář neuvolnil.“

„Co za to chce ten tvůj kamarád?“

„Vlastně nic. Bude tichým společníkem.“

„Cože? Ty ses zbláznil. To by byla jeho firma, ty bys jen slíznul všechny průšvihy. A on prachy.“

„Myslel jsem, že budeš ráda. Nabídl pomoc nezištně.“

„Tichý společník je nezištný? A od kdy?“

„Nevím. Lojza to říkal.“

„Hele, Vincku, mně se tohle vůbec nelíbí.“

„Když budeš souhlasit s mou koncepcí, nemusíme ho přibírat.“

„Co teda vlastně ode mne chceš? Účetnictví? Pak uvidíme, jak se nám to rozjede.“

„Znamená to, že do toho se mnou jdeš?“ viditelně pookřál.

„Nejdřív mi pořádně vysvětli, co všechno po mně chceš.“

„No, jak jsem říkal, to účetnictví. A taky ten plakát. Plakáty prodávají, na to nezapomeň.“

„Počkej, jaký plakát?“

„No, takový běžný. Jak stojíš na schodech a koukáš.“

„Kam koukám?“

„No přece na lidi. Dopředu.“

„Aha, a co mám na sobě?“

„Mně by se líbilo tohle,“ zvedl černé oblečení a láskyplně jí ho dal do náruče.“

„Ty ses zbláznil,“ vykřikla.

„Ne, myslím to vážně. Hlavně to už neházej po zemi, je to půjčené. I tak to stálo majlant. Jestli se tomu něco stane, nedoplatíme se.“

Pomalů a s odporem začala prohlížet oblečení.

Nevěřila vlastním očím: „Tohle si mám obléknout? To je ještě horší, než jsem si myslela! Blázníš? Vždyť tenhle plakát hází celý záměr někam úplně jinam. Vzpamatuj se!“

„Tak si to aspoň zkus, když už jsem to vypůjčil,“ zaprosil.

„Ach jo,“ vzdychla zhluboka.

K jeho velkému překvapení se začala převlékat.

Pak se podívala do zrcadla.

„Hele, ještě nepatřím do starého železa,“ řekla laškovně.

Začala dělat pózy. Vincek nečekal, popadl fotoaparát a fotil jednu za druhou.

„Jsi nádherná, sexy, úžasná,“ šeptal nadšeně. „Tušil jsem, že budeš umět tyhle hadry nosit.“

„To nejsou hadry. Tohle je latex.“

„Co? Myslíš tu barvu?“

„Ne, myslím umělou lesklou látku, která přilne k tělu a udělá z každého sexbumbu.“

„Vypadáš úžasně,“ vydechl. „To budou fotky jak víno.“

„Uvědom si, že končím v bance, jakmile jedinou fotku zveřejníš. Tohle vypadá spíš na propagaci porna než na seriózní cestovní kancelář.“

„Proč seriózní? Těch je po světě tisíce.“

„Pořád nechápu, jak to máš vymyšlené. Nalákáš klienty na sex. Oni pak budou očekávat, že s nimi budu spát, nebo co?“

„Nesmysl. Přece jakmile zaplatí zájezd, máme vyhráno.“

„V čem?“

„Najmu pár dobrovolnic, které se budou klientele věnovat.“

„Řekni rovnou děvky.“

„Takhle bych je nenazval. Existují přece společnice, které osamělé muže nebo i ženy převedou přes cestu do údolí blaženosti.“

„Teď to na mne působí, jako že je budeš mordovat,“ řekla zaraženě.

„Pokud to bude jejich výslovné přání, proč ne?“

„Jsi tak blbý nebo zabeďněný? Mám život ráda. Ve vězení bych nevydržela ani den.“

„Nikdo tě nikam zavírat nebude. Chci jen kvalitní plakát. Jinak tě klienti vůbec neuvidí.“

„Aha, takže chceš plakát. Mne za to vyhodí z banky. Ve firmě už dál nebudu figurovat. Buď budeš v balíku a já si doma klidně můžu válet šunky, nebo si horko těžko budu hledat jinou práci. Ale protože se ten plakát bude líbit, každý ho všude uveřejní. Pak už mě nikdo nezaměstná ani na mytí nádobí. Máš to úžasně vymyšlené.“

Vztekle strhala oblečení.

„Vůbec jsem se toho neměla dotknout. Měl bys všechny fotky zničit. Nebo tím zničíš mne.“

„Ničeho se neboj, bude to super. Prachy se nám jen posypou.“

„Vidím to černě. Proč jsem si jen nevzala Karla Konopáska?“

„Už kvůli jménu!“ vykřikl nadšeně a zmizel s fotoaparátem u počítače. „Datel je přece větší pták!“ ještě vykřikl a ponořil se do práce.

„Sprostáku, pořád myslíš jen na to jedno,“ vykřikla za ním.
Proti své vůli vyprskla smíchy. Láskyplně na něj pohlédla.

V práci

Neuběhl ani týden a Monika Datlová byla zavolaná k řediteli banky.

„Dobrý den, pane řediteli, asi chcete vidět výplatní listiny třech stážistů, kteří byli přijati před měsícem,“ řekla mile, sotva vstoupila do dveří.

„Ano, to také. Dejte mi to, podívám se později. Jak se vám líbí práce u nás?“ zeptal se nečekaně.

„Líbí se mi tu moc. Doufám, že je všechno v pořádku?“ lehce zaváhala.

„Mohlo by být!“

„Co se stalo?“

„Vy se ještě ptáte? O tomhle nevíte nic?“ vytáhl ze složky arch papíru a prudce položil před ni na stůl.

Zůstala jako opařená: „Ale, tohle je soukromá fotka,“ vykoktala.

„Jak moc je soukromá, ptám se, když jsem ji spatřil ve svých ranních novinách?“ řekl vztekle. „Zapomněla jste, kdo nás živí? Musíme svou firmu důstojně reprezentovat,“ vydechl bezmocně.

Dlouho bylo ticho.

Pak řekl smířlivěji: „Já osobně proti sexu nic nemám. I když na pracoviště nepatří.“

Mlčela.

Dlouze se na ni zadíval.

„Ale uvědomte si, že existuje správní rada. Pokud už se jim dostalo té cti, máte kariéru u nás spočítanou.“

Prohlížel si ji.

Mlčela.

„Copak nevíte, ženská, že předsedkyní správní rady je moje žena? Když jí umřeli rodiče, byla vychovaná v klášteře. Tu jistě neobměkčíte. Za tohle je pouze vyhazov,“ shodil našťavaně fotku se stolu.

„Promiňte,“ zašeptala a utekla z kanceláře. Zamířila na dámský záchodek. Tam proplakala celé dopoledne.

Návštěva

Místo oběda se podívala do zrcadla.

„Vypadám hrozně. Za to může ten můj cvok. Opravdu mou fotku použil jako reklamu. Utrhnu mu hlavu i s ušima, až ho potkám,“ naříkala. Snažila se přepudrovat stopy pláče.

Pak ji něco napadlo.

Zvedla telefon.

„Je, prosím, přítomná paní předsedkyně správní rady Božena Kladenská?“

„Ano, samozřejmě, kdo volá?“

„Promiňte, tady Monika Datlová. Bylo by možné, abych paní předsedkyni navštívila a promluvila s ní krátce mezi čtyřma očima?“

„Týká se to záležitostí banky?“

„Ano, samozřejmě.“

„Moment, zeptám se.“

Za chvílku se ozvalo: „Přesně za půl hodiny vás očekává ve své kanceláři. Budete mít pět minut.“

„Děkuji mnohokrát.“

Přesně za půl hodiny klepala Monika na dveře.

„Copak, mé dítě? Vy jste plakala? Není vám dobře?“ zajímala se paní Božena.

„Přiznávám, že mám velký problém. Jdu se s vámi poradit, co mám dělat. Moc si vážím příležitosti pracovat pro tuto banku, ale vyskytla se taková věc.“

Odmlčela se.

„Jaká věc?“

„Nevím, zda se smím odvážit vám ji ukázat.“

„Jen se nestyďte, ukažte, co vás trápí. Od toho jsme tady,“ usmála se předsedkyně.

„Tohle,“ strčila pod nos paní Boženě fotku v latexu na schodech, kde vypadá Monika jako domina.

„Bože, co to má být?“ poplašeně se podívala na Moniku. Pak znovu na fotku. „Ukažte! Kdo to fotil? To jste vy? V nějakém filmu?“

„Kéž by. Ano, jsem to já. Nikoliv ve filmu. Přiznám se, že můj manžel má svým způsobem trošku vyhraněné sexuální choutky. Chtěl si mě takhle vyfotit. Je to soukromá věc, proto jsem po delším přemlouvání souhlasila.“

„V čem je tedy problém. Musím říct, když odhlédnu od tématu, že jste velmi fotogenická. A máte krásnou figuru. Vaši potomci na vás budou jednou pyšní. Morálka se pomalu uvolňuje. Už na to nebudou puritánsky hledět jako my. Určitě sklídíte ovace.“

„Ale tahle fotka se objevila na veřejnosti. Dnes dopoledne si mne zavolal váš manžel s tím, že patrně nebudu moct dál pracovat pro tuhle banku. Prý se takové fotky neslučují s morálkou, která je závazná pro všechny zaměstnance.“